

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorska ulica št. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — **Inserati:** Šeststopenjska peti-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — **Velja za Ljubljano** v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. **Po pošti velja** za celo leto 10 gld., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 79.

V Ljubljani v četrtek, 9. aprila 1885.

Tečaj II.

Daj nam vsakdanji kruh!

Poročali smo uže v kratkih besedah, da so buknili v górenji Italiji v okolici Mantove kmet-ski nemiri; górenje-italijanskega seljaka privela je do tega obžalovanja vrednega koraka velika beda, v kateri se nahaja, orožje stisnil mu je v roke glad. Pred več tedni uže pokazali so se tu in tam nemiri, v malih selih uprli so se malo-brojni gladni seljaki proti oblastvom in posestni-kom. To dalo je vladi povód, da je mislila o vzrokih teh nemirov, da je postavila na dnevni red agrarno vprašanje.

V zbornici nastopili so izvežbani govorniki, bistroumni politiki ter v skrbno sestavljenih in marljivo opiljenih govorih izražali globoko svoje sočutje za górenje-italijanskega kmeta, skoro so pretakali ob njegovi bedi solze, a mislili niso na sredstva, da bi ga rešili, da ne umrje glada. V tem dosegla je beda in razburjenost med kmeti vrhunec; če jim vlada neče pomagati, sklenili so si s silo priboriti vsaj kosček suhega kruha.

Pred kakimi šestimi meseci ustanovilo se je v Mantovi kmetijsko društvo, kateremu je bilo namen, delati na zboljšanje položaja kmetu. Malo-brojno je bilo število prvih članov temu društvu, a nagloma so se množili in zdaj šteje jih uže nad deset tisoč. Načelniki tega društva določili so po-sestnikom, da morajo do 1. aprila znižati cene žitu; le tedaj more se kmet in delavec obvaro-vati smrti, če se mu zniža cena žitu.

Da vlada ni mogla odobravati takega silnega postopanja, je sicer jasno; skušala je preprečiti namere kmetijskega društva; posegla je naglo vmes, zaprla je vodje in načelnike tega društva ter jih vrгла v temnice v Mantovi. S tem pa je dosegla ravno nasprotni vspeh. Kakor blisk hitro

raznesla se je vèst o tem vladnem postopanju po vsej górenji Italiji. To je silno razburilo duhove; razjarjeni kmetje posegli so po svoje zarujavele puške; nakrat bilo je zbranih nad tisoč in šli so proti Ostiliji, kjer so se združili z drugimi kmeti. Razjarjena ta tolpa pustošila je potem vse, kar jej je prišlo pod roke; porezala je posestnikom vinske trte, umorila žival in pri nekem zelo sovraže-lem posestniku napala je celo hišo. Najhujše raz-grajali so okolo Ostilije. Tam zbralo se je nad stotine upornih kmetov, da se posvetujejo, kaj storiti, da varujejo svoje pravice. Župan v Ostiliji pa je poslal po vojake v Mantovo, da bi storili konec nemirov. A ko se je zvedelo o tem župa-novem sklepu, planili so uporniki na njegovo hišo, razbili vrata ter zažgali streho. Le z velikim tru-dom in veliko nevarnostjo rešiti si je mogel žu-pan življenje.

Tako razgrajala je množica celo noč. V jutro pa je prišlo v Ostilijo obilo vojakov, in načelniki tega kmetijskega društva niso se branili oditi v zapor.

A ne samo okolo Ostilije, tudi drugod, okolo Viartane uprli so se kmetje, pograbili za orožje, da storijo konec bedi, katero imajo trpeti leta in leta in katere so provzročitelji, po njihovem mnenju, posestniki. Tudi tu so se posestnikom opustošili vinogradi, več stotin volov je poklala ta tolpa; ko pa je došla tudi sem oborožena sila ter zaprla vodje, hoteli so se vsi vojakom nasproti postaviti, in le na prošnje priprtih načelnikov so jo opustili, češ, „v zaporu imamo vsaj jesti; če nas pa vi oprostite, moramo z vami vred glada poginiti.“

V Mantovi napolnjene so vse ječe z upornimi kmeti, okolo 300 kmetov pokori se tu za svojo protivnost. Zdaj povrnil se je navidezno med kmete

zopet mir, odložili so orožje, podali se domov, kjer glada ginjajo.

Ali 'se' bode pa tudi ohranil mir? Mi jako dvojimo. Med kmeti vrelo bode vedno dalje, do-kler bode zopet buknil upor s toliko večjo silo na dan; tedaj pa se bode razširil po vsej deželi, saj je beda italijanskega kmeta povsodi neizrečena; tedaj pa bode iz tega, zdaj nepomenljivega upora nastal nevaren položaj za vse kraljestvo, če ne bode vlada sama prej posegla s svojo roko, in sicer naglo, na pomoč, da reši agrarno vprašanje, da uredi posest ter ohrani na tisoče kmetov in delavcev pred smrtjo od glada.

Grof Taaffe.

Pred kratkim izšla je v Parizu knjižica „La société de Vienne“ od „starega ruskega diplo-mata“ comteja Pavla Vasilija, in v knjižici tej nahaja se naslednji opis avstrijskega ministerskega predsednika:

„Avstrijski ministerski predsednik je srednje rasti in ne posebno debel. Barva njegovega obraza je zarujavela, njegov nos je močno upognjen, oči so velike, črne in žive. Kdor ga je jedenpot sre-čal, ne pozabi grofa tako kmalu. Čelo njegovo je visoko, oblokano. Njegova debela ustna pričajo o dobroti in nesebičnosti. Grof ima dolge, črne lase, pod nosom brke in malo brado na spodnjem ustnu.

Dasi je bil nekdani mladostni drug cesarjev rojen iz zelo plemenitega rodu, nima na sebi nič aristokratičnega. A pri prvem pogledu vzbudi nje-gov obraz radovednost: Kdo je neki to?

Ne gledé na rekdo, naglo odjenljivo razbur-jenost, je grof Taaffe mil, dobitljiv, prisrčen in sočuten. Podedoval ni posebno obilega bogastva, pripada pa k onim redkim možem, kateri ne po-

vrstice navdajale dušo z milo otožnostjo. Prišedši domu, vžgem luč in s pomočjo slovarja predstavil sem, dasi težko, celo nagrobnico, katero sem si ob enem tudi na pamet naučil. Glasi se:

Življenje je kot cvet spomladi,
Ki ni še sevel in že veni.
Tu Lizika brez svetne slave
V preranem grobu mirno spi.

Vsajena bila je v to zemljo,
Cvetela ni na pravem kraj',
Za to jo Bog pozval je k sebi
Med angeljce v nebeški raj.

Ko se nekega dné po stari navadi sprehajam, krenem jo slučajno zopet na pokopališče. Nebo se je pooblačilo in temni oblaki valili so se preko gorskih greben St. Joana. Viharna sapa vpogovala je bilke na grobeh k tlem. Videlo se je, kakor bi narava zdihovala zaradi mrtvih.

Pri vhodu priteče mi nasproti psiček in začne veselo okolo mene skakljati in se mi dobrikati. Ko se pa pripognem, da bi ga pobožal, steče urno proč, kakor bi vedel, da se je zmotil. Sledim mu

z očmi in v obližji zagledam moža, ki se je na-slajal na lopato. Bil je grobar. Je li vaš ta psi-ček? ga vprašam. — Ne, ampak onega, ki leži tu pod zemljo. Našel sem ga uže zjutraj za rano tukaj. Saj kaj tacega pripeti se čestokrat.

Zvesta ljubezen uboge živali me je silno ga-nila. Približam se mu. Tiho sedel je tik groba, mahljal z repom in se prijazno sklonil; v očeh pa se mu je videla globoka težava, težava sedanje zapuščenosti. Kolikor bolj sem ga gladil, toliko bolj je bil otožen in povešen, kakor da bi pri tej priliki še bolj pogrešal odsotnost gospodarja in jel je milo cviliti. Srce se mi je treslo, in le težko sem skrival notranjo bolest nasproti treznemu možu.

Veste li, kedo je bil gospodar tega psička? vprašam ga. — O dobro, kaj bi ne vedel, saj je prišel zelo pogostoma semkaj in imel je sabo tega psa. Na, tu imaš! in iz žepa potegne suho skorjico in jo vrže psu. Ta jo poduha, in potem se je ne dotakne dalje.

Če nima živalica več gospodarja, rad je vzamem k sebi, rečem potem. — Gotovo, gospod, storite prav! reče oni, saj taka mala stvar ne rabi dosti. Saj bi jo vzel jaz, ko ne bi imel žene in dece;

Listek.

L i z i k a.

(Po Zschokkeju. -o-)

(Dalje.)

Tu bila je tudi plošča od marmorja, koja sem čestokrat obiskal, dasi nisem razumel onih vanj vsekanih besedij. Nagrobnica bila je nemška. Ko sem bil še dete, učil sem se nekaj nemškega, večinoma sem pa uže pozabil. Iz prva razumel sem le pomen prvih vrstic. Tu bil je verz:

„Življenje je kot cvet spomladi,“ — — —

Žalostno-lepa primera! — Zakaj se li ne ra-bijo rajše mestu napisov hieroglifi — postavim po-vešena lilija ali osuta cvetlica —?; in ti razumeli bi se v vseh jezikih. — In naprej od spodej stalo je ime: Lizika.

Toda bilo je prekasno. Solnce je uže zahajalo in mrak vlegel se je pod temnimi cipresami na grobne spomenike. Cerkovnik je tudi zgodaj po-kopališče zaprl. In vender se nisem mogel koj ločiti od tega groba. Prepisal sem torej one vrstice in se vrnil proti domu. Med potjo pa so mi one prve

trebujejo obilega bogastva, kateri bi bili vsled tega skoro manjši. Bogastvo se podaja samo nekovim osebam dobro, katere bi ostale brez njegovega leska v senci. Grof Taaffe ni nikdar skušal svoje posestvo drugače povečati nego po umnem gospodarjenju in obdelavanju na svojih zemljiščih. Borza in nje spekulacije ga niso nikdar naše vlekale.

Grof Taaffe je poročen z divno gospo in duhovito družico, z grofinjo Irmo Csaky, katera je pri dvoru zelo priljubljena. Porodila mu je krasne otroke, katere obožuje ter največjo skrb nanje obrača. Brez banalnosti povedano, on je dober soprog in oče. Na družbi nima dopadajenja. Praznemu besedičenju ne prijazen, da-si je sam zelo dovtipen, se ne trudi pri kaki slovesnosti iskati resnih pogovorov, katere lahko dobi v svoji sobici ali v parlamentu. Njemu se zdi tudi škodljivo, da bi ga pogovori v salonih varali o javnem mnenju države. Njegovi prijatelji niso mnogobrojni, a zelo iskreni. On večkrat z njimi občuje ter pridržuje tega ali onega pri obedu opoldne; razgovarja se potem rad o slovstvu, umetnosti, filozofiji, kadi pri tem dobro smodko ter se krepča s plzenskim pivom.

Grof Taaffe je marljiv sprehajalec. V spomladi in v jeseni srečujejo ga v okolici Dunaja, na „Ringu“ ali v Pratru, v rujavni suknji in s klubom iste barve, katerega nosi zelo nazaj. Ob njegovi roki opazimo potem graciozno damo, katero nežno k sebi pritiska in na katero je ponosen, da si inace ni v njegovem značaju te lastnosti. Mimoidoči, kateri ga ne poznajo, in takih je veliko, da-si je karikatura njegov obraz popularizirala, pač tedaj omenjajo:

„Ta pa ima krasno gospo!“

Mlada dama, katera grofa na njegovih neprestanih sprehodih spremlja, je njegova hči. Nemžno je celo na Dunaji videti krasnejši obraz, dražestnejšo postavo.

Po njegovi priprostosti ni grof izbirčen v finih gostilnah. V Gospodski ulici, ministerskemu predsedstvu skoro nasproti, je priprosta sobica „pri treh tekačih“. Okolo 11. ure vstopi avstrijski ministerski predsednik. On pozdravi navzočne na zelo ljubezniv način, sede, použije z dobrim tekom svoj dopoldanski zajutrek, katerega namoči s pol steklenice Vöslavca ter se potem vrne k daljnemu delu v ministersko predsedstvo.

V nekaterih krogih se rogajo plebejskim nagibom grofa Taaffeja, njegovi popularnosti, njegovi obleki, njegovi hoji, se spodtikajo ob njegovih političnih načrtih ter vzdihujejo zaradi njegovih liberalnih načel. Grof Taaffe vé vse to, a zaničuje malenkostne kritike ter se ne trudi, kazati se drugačnega. On uživa popolno zaupanje cesarjevo, in menim da je zasluži. Nj. veličanstvo ima morda v svoji okolici može, kateri se bolj trudijo, dopasti Mu, a nima nobenega bolj odkritosrčnega in prosvetljenega. Zaradi tega tudi cesar grofa Taaf-

feja pri vsakem težavnem vprašanju za svet vpraša.

Nemška stranka napada grofa Taaffeja na najhujši način. Ona vé, da so njene zatožbe neutemeljene, a ga vedno toži, da bi vender kaj ostalo. Nasprotniki grofa Taaffeja razupivajo ga z vseh streh kot reakcionarja, in ne verujejo nobene besedice od tega. Gospod Herbst in drugovi ponavljajo o liberalnem in naprednem moži ne-prestano, da je klerikalen. In vender večina njegovih del kaže nasprotno.

Turčija, Anglija, Rusija.

P. C. — Hassan Fehmi vrnil se bode modrejši v Carigrad, nego je prišel v London. Zdelo se mu je, ko je zapustil Carigrad, da se Anglija čuti osamljeno ter da bode z vsako žrtvijo prišla za rešilno roko Turčije, da se tako znebi zadrege v Egiptu; te misli pa se je moral kmalu znebiti. Vender pa vlada prepričanje, da bi se mogla najti racijonelna podlaga za zvezo Angleške z Turčijo v interesu skupne obrambe proti Rusiji. V Turčiji je nedvojbeno tudi neka ruska stranka. Rekrutuje se iz takih elementov, kateri bi se Rusiji iz bojzljivosti radi podvrgli, le da bi rešili eksistenco, pri čemer pa se mora poudarjati, da Turki, kot narod, štejejo med seboj le malo takih ljudi. Dalje so nekateri ljudje v Carigradu, kateri bi se s tako zvezo radi masčevali nad Angleško, ker je Turčijo med vojsko zapustila. Vender tudi gledé tega je težko misliti, da bi se resni turški državniki taki čutstveni politiki udali mogli. Večina mirnih turških politikov je marveč prišla do spoznanja, da za Turčijo marveč ni možna niti angleška niti ruska zveza, dasi ne odrekajo, da bi zanje zaradi geografične leže ne bilo možno ostati nevtralnimi, kakor na pr. Nemčiji ali Avstriji.

Vsekako pa se more trditi, da slednjič raznesene vesti o dogovarjanjih med Turčijo in Rusijo niso utemeljene ter da so jih samo vzbudili panslavistični agentje, da bi situacijo zmešali. Od iste strani se tudi zagotavlja, da rusko poslanstvo kaže zdaj bolj prijazno obličje ter da je nehalo zahtevati izplačilo zapalnih obrokov vojne odškodnine. Ker vplačevanje vojne odškodnine sprejema otomanska banka, se mora pač tudi ta vèst kot pretirano označiti.

Kar se na drugi strani tiče razmerja med Turčijo in Angleško, se mora vender vedeti, da so slednji prepričani, kateri so na obeh straneh vzbudili nevoljo, večinoma vender le izvirali iz nedorazumov. Mussurus paša je poročil lordu Granvillu, da je avtorizacija k podpisu egiptovske pogodbe na potu in lord Granville je to drugim poslanikom naznanil, kateri so na to podpisali dotične dokumente. Ko je potem Mussurus paša nenadno dobil nasprotno povelje, je to dalo lordu

Granvillu v nevolji povod, da mu je pretil, da se pretrga diplomatska zveza, češ, da bi turško obotavljanje potem moglo vzbuditi sumnjo, da si je podpise drugih poslanikov prisleparil. Lord Granville je bil morda v obliki nekoliko preoduren, a v Carigradu zdaj uže uvidevajo, da bi bil v tej zadevi težko drugače ravnati mogel. Ta aféra je zdaj v obojestransko zadovoljnost urejena, in težko da bi še na dalje približevanje Angleške in Turčije ovirati mogla, če je drugače za to kaj razlogov. Navzlic slednjim prepričanjem ima približevanje Turčije Angliji vender več šans nego približevanje petrogradskemu kabinetu, kar se večini Turkov zdi še vedno tudi nenaravno. V istini je v Carigradu v slednjem času izginila nevolja proti Angleški; da-si je bila vlada začetkom uže odločena poklicati Hassana Fehmi pašo iz Londona, se je zdaj vender zopet določilo, da ostane delj časa tam. Iz tega se sklepa, da se bode med Angleško in Turško doseglo popolno sporazumljenje.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Vprašanje, ali se snide še državni zbor, odločilo se bode te dni. Nekateri listi z vso gotovostjo iz zanesljivega vira vedó povedati, da se ne snide več k rednim sejam, da se bode marveč takoj zaključil s prestolnim govorom.

Kakor smo uže poročali, podal se je Tisza na Dunaj, da se razgovarja z našim ministerstvom o nekaterih še nerešenih važnih vprašanjih, osebno pa o carinskih noveli. Vкупna ministerska konferenca vršila se je v torek in sredo. Kaj se je sklenilo, ni še znano. Ministerska predsednika grofa Taaffeja in Tiszo vzprejel je Nj. veličanstvo cesar včeraj v avdijenci.

Tuže deželo.

Povodom praznovanja sedemdesetletnega rojstvenega dneva došlo je knezu Bismarcku ogromno število brzojavnih čestitk, okolo 100 000 besedij. Dotični uradniki imeli so gotovo tedaj dosta posla, in knez Bismarck se je tudi v posebnem pismu prav iskreno zahvalil za obili trud, poudarjajoč, da je preverjen o razboritosti in izvežbanosti telegrafskih uradnikov.

Francoski senat je v včerajšnji seji dovolil 150 milijonov kredita za Tonking. — V zbornici se je vršila volitev novega predsednika. Voliti se je moralo trikrat; pri tretji volitvi bil je izvoljen Floquet s 175 proti 171 glasovom, katere je dobil Fallieres. Potem sta se senat in zbornica preložila na 4. dan maja. V finančni komisiji senata je izjavil Freycinet, da je telegrafčno vprašal v Peking, če se je sklenil mir. Še le ko dojde odgovor, dati mu bode možno pojasnilo.

Iz Dongole se z dné 4. t. m. poroča: V Meravi prišli so iz Kartuma uporni vojaki, kateri

in nam dela uže ta dokaj preglavice. — Dejali ste poprej, da vas je prejšnji njeni lastnik večkrat obiskal. — Ne, nikakor ne mene; ne, ampak svojo soprogo, ki počiva ondi zadaj. — Je li bil še mlad mož? — To ravno ne; in potem, veste, bil je zelo slaboten in potrt, gotovo od žalosti in notranje boli. Pri moji veri, tacihi mož ne vidi se dosti. Časih prišel je sem, naslonil se k grobu ter je bridko in dolgo ječal. — H kateremu grobu? — Ondi, kjer stoji oni veliki kamen, pod vrbo. —

Bil je grob Lizike! Priznati moram, da mi je bila v prvem trenutku ta vèst neljuba. „Cvet spomladi!“ Nehoté misli vsak pri teh besedah na mlado dekle, koje je zgodnja smrt poklicala iz življenja. — In sedaj, bila je to soproga! Trezna vsakdanjost in resničnost poparijo nam cvetlice domišljije, kakor moreča slana! in vender želé si tã le rose. Toda kmalu navadil sem se novih mislij. Smilil se mi je mladi mož, ki je nosil leta in leta v srci žalost zaradi mlade žene. Grobarja vprašam, če mi vé o njem povedati natančnejših poročil. Vedel ni ničesar.

Med tem pogovorom zapazim pri vhodu vstopiti priletno, črno oblečeno žensko. Mali psiček, ko jo zagleda, skoči jej posebno vesel nasproti.

Pa, dasi mu je migljala in ga vabila, da bi šel z njo, povrne se zopet ter se vleže k grobu. Žena bila je videti zelo ganjena. Postala je pri vhodu in klicala dalje pseta. Dragi gospodje, pravi napósled, bi mi li mogel eden izmed vaju pripeljati sem psička, da ga privežem? — Je Vaš? vprašam jo jaz. — Se vé da. — Kje stanujete, draga žena? Pripeljal Vam ga bom na dom. — Tu blizu pod Champelom. Ime mi je Meta. Le vprašajte, kje je Hrastje. Živalico izročil mi je moj dragi, ranjki gospod — —. Solzé zalile so jo pri teh besedah in dalje ni mogla več ziniti. Podala mi je potem verižico in zapustila naglo pokopališče, ne da bi se približala grobu.

Ko je odšla, pomagal mi je grobar deti psa na verižico. Uboga žival tresla se je strahu, in dasi bi bil naredil z njo lahko, kar bi hotel, in bi se ne branila, začela je neizrečeno britko tuliti, ko sem jo hotel proč vleči. Vprla se je z vsemi močmi in me gledala ob enem takó proseče, takó žalostno, da sem se je vsmilil, zavezal jej z robcem oči in jo vzel v naročje. Po samotnih stezah nesel sem jo proti Champelskemu griču. Zagledal sem kmalu zaznamenovano hišo pod starim hrastom, ki je razpenjal široke veje skoro po celem dvo-

rišči pred hišo, ki se je naslanjala na obrasteni holm. Samotno in zapuščeno bivališče storilo je v meni otožen vtis. Videti sicer ni bilo nikakega nereda in nikake podrtije. Na dvorišči rastla je visoka trava in notri do hišnega praga poganjale so tû in tam koprive in lopuh. Pred mano vzplasila se je podlasica.

Komaj me starka zasliši, prikaže se k oknu in pride doli. Pelje me v sobo, kjer je ravno uredovala in pospravljala različne listine in obleke. — Popustila je vse in jela božati in ljubkati psička in solzeč zahvaljevala se mi je za trud. Potem pa je vili kužetu, ki je vedno silil k vratim, v skledico mleka, koje je hlastno začel srebat.

Ali stanujete sama tukaj, Meta? vprašal sem jo. — Žalibog! sedaj čisto sama. Imela sem gospodarja, a ljubi Bog poklical ga je k sebi. — Ali pa ni imel nič sorodnikov in prijateljev? — Sorodnikov ni imel več, prijateljev — tudi ne, razen mene. Ko mu je umrla tašča, vzel me je k sebi v službo. Živel je čisto za-sé; ni se zmenil za svet. — Ko so ga pokopali, šli smo za krsto jaz, moj brat in nekaj sosedov.

Čuden mož to! zakaj se je tako celemu svetu odpovedal?

pravijo, da je jeden del čet zapustil Mahdija ter da se ti vojaki vračajo domov, češ, da so dosti časa uže posvetili vojni službi ter da je namen vojne dosežen. Mahdi šel je s svojimi četami za odpadniki in vnel se je boj. Mahdi moral se je končno z velikimi izgubami umakniti.

Najnovejša poročila iz Kitajske glasijo se zelo ugodno za Francoze, sklenil se bode za Francoze ugoden mir. Pogoji, pod katerimi je baje Kitajska ponudila mir, so: Tientsinska pogodba ostane v veljavi, Kitajci zapustijo Tonking, Francozi ostanejo v svojih pozicijah, se okrepijo in oskrbijo s živežem. To so tako lepi pogoji, da je težko verjeti o njih istinitosti, zdaj ko so Kitajci parkrat dobro naklestili Francoze.

O bojih v osrednji Ameriki se poroča: Dšla so poročila, da se je upor v Kolumbiji po polnem udušil, da so motenja miru v Panami in Aspinvalu brez vsakega političnega pomena ter samo izgredi bojaželjnih postopačev. Deset tisoč oseb je v Aspinvalu brez strehe; škoda vsled požara v mestu se ceni na 4 000 000 dolarjev.

Dopisi.

Z Dunaja, 7. aprila. (Izv. dop.) Volitve v državni zbor so še precj daleč, vendar se uže zdaj kaže povsodi veliko zanimanje zanje. Levičarski listi skušajo na vse mogoče načine svoje vernike navdušiti, da bi z vso silo pritiskali k volitvam; nobene prilike ne zamudijo, da zopet zavajajo o „zatiranem nemštvu“ in o neskončnih krivicah, katere se godijo Nemcem v Avstriji. Se vé da židovski najeti žurnalisti sami ne verujejo lastnim besedam, vse je le pesek v oči.

Čudom se le moramo čuditi, da sta pred kratkim prinesla dva dunajska liberalna lista statistični pregled o številu, v katerem se bode bodoča jesen vrnila levica v državnozbornsko sobano in da sta bila toli odkritosrečna, da sta priznala, da bode levica izgubila 15 do 20 mandatov. To je slaba samotolažba.

Danes bavi se s tem računom tudi „Pokrok“. On deli vse poslance v dva dela. Jednemu delu, levemu, prišteva levico, Coroninijev klub in one „divjake“, kateri so dozda navadno glasovali z levičarji, drugemu delu, desnemu, pa prišteva klub Poljakov in Čehov, desno središče in središče, na posled one „divjake“, kateri so navadno glasovali z desnico; potem pa podaje izkaz o številu poslancev desnice in leve, kakeršno je bilo v slednjem zasedanju in kakeršno si „Pokrok“ misli po novih državno-zbornskih volitvah. Umeje se, da se nikakor z gotovostjo naprej ne more določiti število, razmerje, vendar je zanimljivo, kako si listi, na pr. „Pokrok, mislijo to razmerje. Naj mi bode dovoljeno, da v naslednjem podam po „Pokroku“ sestavljen izkaz:

	Desnica		Levica	
	zdaj	potem	zdaj	potem
Česka	46	57	46	35
Moravska	14	18	22	18
Šlezka	—	1	10	9
Galicija	58	60	5	3
Bukovina	5	8	4	1
Dolenje Avstrijska	3	4	34	33
Górenje Avstrijska	11	11	6	6
Solnograška	3	3	2	2
Tirolska	10	12	8	6
Predarelska	2	2	1	1
Štajerska	8	9	15	14
Koroška	—	1	9	8
Kranjska	8	10	2	—
Goriška	2	2	2	2
Trst	1	1	3	3
Istra	1	2	3	2
Dalmacija	8	9	1	—

Vkup . 180 210 173 143

Če bi bil ta izkaz resničen, pokaže se torej, da bode imela levica pri bodočem zasedanju 30 glasov menj, nego jih je imela do zdaj, izgubila bi trideset poslanskih sedežev. Izmed tu izkazanih 143 levičarjev pa bi ne bili vsi zanesljivi, kajti med njimi je vsaj šestnajst poslancev iz Coroninijeve in Schönererjeve skupine. Po tem izkazu bila bi večina desnice tako velika, da bi se nikdar ne bilo bati, da jo preglasuje levica. K dvetretjinski večini manjkalo bi vendar še 26 glasov.

In če tudi desnica ne bode pridobila si toliko glasov več, kakor kaže gorenji izkaz, nedvojbeno pa je gotovo, da bode iz volilnega boja ojačena se vrnila. Volilci spoznali so neplodno besedičenje in kričanje levičarjev, preverili so se o blagodejnem delovanju desnice. In desnica gotovo ne bode zlorabila tega zaupanja, ne bode zlorabila svoje moči, marveč bode obrnila vse svoje delovanje v prospeh in ojačenje države, odpravila pogubonosni narodnostni prepir in soglasno s Taaffejevim ministertvom izvela načelo ravnopravnosti vseh avstrijskih narodov.

Razne vesti.

— (Poskušen samomor.) Z Dunaja poroča se o sledečem dogodku: Pred kakimi štirinajstimi dnevi prišel je na Dunaj mlad lieutenant, ki se je nastanil v hotelu „Hamerand“. Seznanil se je kmalu z lepo, mlado deklico, s kojo je mnogo občeval. Na velikonočno nedeljo napravila sta skupaj izlet in vrnila sta se še le pozno v noč zelo vesela zopet v mesto. Najela sta si voz in peljala se potem do hotela, kjer je častnik imel svoje stanovanje. Dospvši tja skoči on z voza in reče svoji ljubici, naj le nekoliko časa spodaj počaka, ker hoče le po svoj denar, potem pa takoj zopet pride. Pretekla je cela ura, a častnika le ni bilo. Deklico začne skrbeti in stopi vsled tega k portirju ter ga poprosi, naj ga gre klicat. Ta gre res gori in

— Ona ni bila iz tega kraja, ampak prišla je s svojo materjo, ki ja pa neki uže davno umrla. Njeno ime pa sem našla v perilu, koje je ranjki gospod potem po nji podedoval in tudi tu, gledite v tem sv. pismu spredaj, se bere — — Meta segla je po neki debeli knjigi in jo položila pred me. Moj Bog — bilo je sv. pismo moje tete! — Sam nisem vedel, pri čem da sem! Sveto pismo, rudeče obrezano! Vsa otročja dōba danila se mi je v spominu.

Ona bila je moja teta! zakličem.

Dobrosrečna žena, ki mi je vse to v solzah pripovedovala, obmolkne zdajci, kajti začudena ni bila manj, nego jaz, in v kratkem razložim jej, po kakem naključju se mi je še le sedaj cela stvar nepričakovano razjasnila.

Ta knjiga — spominam se je in ti spomini segajo v moja prva mladostna leta. Z njo tolažila se je moja teta v trenutkih britkosti. Omenila je pač nekaterikrat mlade svoje hčerke, pa ker je nisem nikdar videl, tudi nisem nikdar nanjo mislil. — Dali so me potem v šolo. Teta je umrla. Moj oče se je sprl z družino in tako nijsem k nobenemu sorodniku zahajal. Ko sem bil starejši, šel sem po svetu in sem tukajšnje zveze po pol-

potrka na vrata sebe, v kateri je častnik stanoval, rekoč, da ga deklica spodaj uže težko pričakuje. On pa odgovori, da takoj pride. Portir pride doli, častnika pa le še ni bilo, nakar se deklica sama gori podá. Tudi ona potrka na vrata ter pozove svojega ljubčka, naj vendar uže pride. Ta oglasi se kmalu na to: „Takoj pridem!“ a ob enem začuje se dvakratni strel. Ko so hoteli v sobo, bila so vrata zaprta in morali so jih vlomiti. Stopivši v sobo dobé častnika v krvi na tleh ležečega. Dasi je bil v prsi hudó ranjen, vendar ni bil brez zavesti. Ko so ga popraševali, zakaj je to storil, odgovoril je norčevaje se, da je hotel le poskusiti, kako je, ako se človek vstreli. Prenesli so ga na to v bólnico. Kaj da ga je privedlo do tega sklepa, še zdaj ni razjasneno.

— (Huda mačeha.) Iz Padove se poroča: Vittorio Marigo, šestindvajsetletni učitelj na tukajšnji privatni šoli, je več let s svojim prisluzkom pošteno preživel sebe, svojega očeta, ki je bil vdovec, in pa sedemnajstletnega brata. V jeseni seznanil se je stari z neko mlado deklo in se je skrivaj z njo poročil. Mačeha polastila se je takoj v hiši vsega gospodarstva in je postopala zelo samooblastno. Vsi so morali stradati, samo da je zamogla ona dobro živeti in denar na stran spravljati. Zlasti z mlajšim sinom je strašno grdo in neusmiljeno ravnala. Ko si je hotel ta 1. t. m. odrezati majhen kosček kruha, sunila ga je z razbeljenim železom v roko. Ko pozneje učitelj domov pride in mu brat strašno opekline po roki pokaže, polasti se ga takov srd, da zgrabi za revolver ter ga sproži neusmiljeni mačehi v glavo, da se je takoj zgrudila mrtva na tla. Na to vstreli še sam sebe v srcé. Ona bila je v drugem stanu.

— (Potresi na Grškem.) Potresi, ki so koncem preteklega in v začetku tega leta pokončali toliko mest v južni Španiji, začeli so razsajati na Grškem. Takó je 23. marcija ob eni uri po polnoči spasil močan sunek prebivalce v Athenah iz spanja. Med potresom čulo se je votlo podzemeljsko bučanje in gročenje, ki se je razlegalo notri do Korinthu. Dne 27. marcija okolo 8. ure zjutraj ponavljal se je potres in čutil se ni samo v Athenah, ampak bolj ali manj po celem Peloponezu. Precj močno čutili so ga v Pireusu, v Korinthu, Missolunghi, Patrasu, Naupaktosu in Zanteju. Posebno močno pa je razsajal potres v Argosu, Tripolisu, Kalamasu in Megalopolisu, kjer so dobile hiše velike razpoke. Vas Varna v obliži Megalopolisa je po polnem razdejana, vendar k sreči pri tem ni noben človek prišel ob življenje. V Kalamasu in Megalopolisu ponavljali so se sunki tudi pozneje še. Tudi iz različnih krajev male Azije poroča se o potresih.

Domače stvari.

— (Potrjen zakon.) Od deželnega zbora kranjskega skleneni zakon o vpeljavi občinske takse za zvedensko ogledovanje vsake živali, predno se izdá za njo živinski potni list, zadobil je Najvišjo sankcijo.

Jaz Vam ne vem dosti povedati o njem, in še to, kar vem, poizvedela sem po družih ljudeh. O tem, kar mu je težilo srce, ni nikoli črhnil. Le toliko sem poizvedela, da je svojo ženo zelo ljubil. Le ensamokrat videla sem jo pri tem oknu sedeti. Šla sem ravno tu mimo. Bila je gospa še mlada, lepa in zelo blede. Obljubila sta se v zgodnjih letih. A on baje od doma ni imel dosti premoženja. Dolgo se je trudil in delal, tako da so se mu zboljšale okoliščine. Potem sta se pa poročila, umrla je, sama ne vem, za kako boleznijo. In od tedaj hiral in ginil je gospod, kakor senca. — Še pred osmimi dnevi dejal mi je: Meta — kmalu, kmalu dopolnim! Segel mi je dvakrat v roke, kar drugače ni imel navade, rekoč: Nikar ne jokaj! Saj si želim sam, da me reši nebo vsega. Lizika me pričakuje in me kliče gori. Tako je nadaljeval s slabim glasom še to in ono. Potem mi je pa velel vzeti iz neke miznice liste in jih vreči v pričo njega v peč. Kakor se mi dozdeva, bila so pisma iz prejšnjih boljših časov; ker na nekem brala sem naslov: A mademoiselle Elisa Meyer.

Meyer? Elisa Meyer? Je bila v tem kraju porojena? Ste poznali njeno mater? zakličem.

nem pozabil. Oče mi je med tem umrl. Želel sem se nazaj v domovino; a ostal sem vendar v mestu, kjer sem si pridobil premoženje in spoštovanje in kjer sem pokopal najslajši up svojega življenja — in sicer v trenutku, ko bi ga imel doseči. Ljubil sem. Ni bila to sicer prva ljubezen. In ljubila me je tudi ona. Delala sva si obljube in prisege. — Kar mi prepovedó njeni starši, zahajati dalje v njeno družbo. Našli so svoji hčeri boljšega snubca. Dekle branila se je, hotela mi je ostati zvesta — a bila je li preslabotna ali — bodi si, kakor si hoče, pozabila je na zvestobo in na prisege in postala je žena družega. Lastnoročno sporočila mi je to. Povrnili sem se potem nazaj v te kraje. Poznal nisem nobenega sorodnika in vprašal tudi nisem zanje. In žal mi je še zdaj. Ko bi se seznanil z nesrečnim možom, čegar žalostno usodo sem še le na njegovem grobu poizvedel, oklenil bi se ga; v tolažilo bi si bila eden družemu, ker strinjala bi se v bolečinah. On bi bil znabiti prijatelj, kakeršnega mi manjka in kojega zastonj iščem med svetom. Tuj ostanem in svet naj mi bode tuj, ker on je srečnejši od mene.

(Dalje prihodnjic.)

— (Pri dopolnilnih volitvah) v odbor „Matice Slovenske“ oddalo se je v včerajšnjem občenem zboru 95 glasovnic. Dobili so gospodje: J. Marn in A. Praprotnik po 91, M. Cigale 90, P. Grasselli 89, dr. J. Šust 84, M. Vodusek 83, dr. Fr. Lampé 75, A. Einspieler 57, Fr. Levec 49 glasov, in so tedaj izvoljeni v odbor. Razen imenovanih dobila sta še gospoda dr. J. Sket 34 in V. Borštner 33 glasov, posamezni glasovi pa še gospodje Jesenko, Kermavner, dr. Tavčar, Hribar, Lah, Flis, Žakelj, dr. Kulavie, Trstenjak, Celestina, T. Zupan, Raič, dr. Križan, Lavtar, Levstik, Hauptmann in Smrekar.

— (Slovensko pisateljsko društvo) imelo je včeraj popoldne ob 2. uri izreden občen zbor v čitalniški dvorani. Vršile so se volitve. Predsednikom bil je izvoljen gosp. dr. Vošnjak, podpredsednikom gospod profesor Levec. Ponatančnejše poročilo priobčimo pozneje.

— (Hymen.) Včeraj poročil se je gosp. doktor Julijan Kotzmuth, c. kr. sanitetni asistent v Črnomlju, z godč. Karolino Simonetti iz Ljubljane. — V uršulinski cerkvi poročil se je tudi včeraj gosp. Alfred Rudež, notarski kandidat, sin umrlega deželnega poslanca, z godč. Marijo Gnezda, hčerjo lastnice hotela „pri Slonu“.

— (C. kr. kmetijska družba kranjska) razpisuje natečaj za štiri premije po 100 gld. onim gospodarjem, kateri se zamorejo izkazati z dobro urejeno sadno sušilnico za sušenje srednje-velikih in velikih množic sadja. Oni kranjski gospodarji, kateri se za eno teh premij potegovati nameravajo, izkažejo naj se do 1. julija 1885 pri centralnem odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, da so 1.) v času, pričenši od dne 1. februarja do 1. julija 1885. leta sozidali sadno sušilnico, in da je 2.) sadna sušilnica take sestave, da je z njo mogoče sadje umno sušiti, ter da so izdelki za kupčijo ugodni. Dokazi k prvi točki obstojé iz potrdila občinskega predstojništva, k drugi točki pa iz takega popisa ali načrta sušilnice, da je mogoče iz njega posneti sestavo sušilnice. Opozarjamo vse one, koji se mislijo za te premije potegovati, da bodo imeli oni prosilci prednost, kateri se bodo zamogli izkazati s posestvom uže na Kranjskem izkušene sadne sušilnice, kakor je popisana v „Kmetovalcu“ št. 16. l. 1884. in v „Novicah“ št. 40. l. 1884. Na posebno željo dá kmetijske družbe centralni odbor radovoljno potrebno podatke in nasvete.

— (Požarna kronika.) Iz Vižmarjev se nam poroča: Dne 6. t. m. o polu dvanajsti uri ponoči nastal je pri posestniku Ivanu Travnu v Vižmarjih ogenj, ki je v kratkem času uničil postrešje hiše, kozolec in skedenj, v katerem je bilo kakih 80 centov sena shranjenega. Živino so rešili, a prišel je ob življenje 35letni hlapec Ivan Schweiger, ki je na skednji spal in se najbrže več ni mogel rešiti. Škoda ceni se na 1000 gld., za kateri znesek je poškodovani zavarovan. Kako je ogenj nastal, se natanko ne vé, pač se domneva, da je imenovani hlapec podal se s tlečo smodko ali lulo na seno in da je med kadenjem zaspal. — Isti dan, in sicer zjutraj ob štirih, gorelo je tudi, kakor se nam poroča iz Novega Mesta z dne 7. aprila, na žagi kneza Auersperga v Soteski. Ogenj uničil je poslopje z vsemi stroji vred, kakor tudi mnogo lesa. Škoda znaša 22 000 do 25 000 gld. Zavarovana bila je žaga pri nekem angleškem zavarovalnem društvu. Na mesto požara prihitela je prostovoljna požarna bramba v Toplicah s svojim gasilnim orodjem. Kako da je ogenj nastal, se še ne vé.

— (Včerajšnji živinski semenj) bil je zelo slabo obiskan, čemer je pač vzrok slabo, deževno vreme. Prignalo se je na trg 644 kónj, volov, krav in telet. Kupčija bila je slaba.

— (Napad v kaznilnici.) Predvčeranjim napal je v kaznilnici na ljubljanskem Gradu v dosmrtno ječo obsojeni kaznjenelec Požar stražarskega nadzornika z nožem; napadalec zasadel je nož v hrbet, vendar nadzornik ni hudo ranjen. Jeden dan prej pa je isti kaznjenelec napal dirigenta kaznilnice z dletom, ker ga je slednji karal zaradi slabega obnašanja. Dirigent ni dobil silne rane, ker je napadalcu dleto spodletelo.

Listnica uredništva.

P. n. gospoda dopisnike uljudno prosimo, naj nam pošiljajo kolikor možno stvarne dopise, ker se mi načelno nečemo spuščati v neplodne polemike, naše načelo je: **Miri! Spravljivost!** Stvarni dopisi nam vselej dobro došli. Oprostijo naj torej oni gg. dopisniki, katerih dopisov nismo mogli priobčiti, izvolé pa naj nam kmalu poslati kaj stvarnega.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 9. aprila. Vsi listi javljajo soglasno, da sta avstrijska in ogerska vlada se dogovorili, da se carinska novela odroči do jesenskega zasedanja. — Komisija gospodske zbornice vzprejela je predlogo o Severni železnici, kakor jo je odobrila zbornica poslancev.

London, 9. aprila. List „Standard“ javlja: Ob reki Murghab trčile so vkup ruske in afganske prednje čete. Na obeh straneh palo je 500 mož. Ne vé se, kedo je zmagal, vendar se domneva, da so bili Rusi poraženi.

Petrograd, 9. aprila. Vladni Vjestnik poroča: Komarov javlja, da je bil vsled izzivljajočega postopanja Afgancev prisiljen, v dan 18. marcija napasti utrjene pozicije afganske na obeh bregovih reke Kušk. Oddelek afganske vojske, broječ 4000 mož z 8 topovi, bil je poražen, razpršen ter je izgubil 500 mrtvih, vso artilerijo, dva prapora, šatorišče z vozovjem in živežem. Rusov je palo: jeden častnik mrtev, trije ranjeni; 10 mož mrtvih in 29 ranjenih. Po ukončanem boji šel je general Komarov nazaj čez reko Kušk. Angleški častniki bili so boju prisotni kot očisvedki ter so prosili, ko so se Afganci spustili v beg, ruskega varstva, a so je Afganci na begu potegnili seboj. Od Komarova takoj odposlana eskorta ni mogla več dobiti afganske konjice.

Kahira, 9. aprila. „Journal Bosphore“ je ustavljen. Egiposko redarstvo zasedlo je nasilno tiskarno. Francoski konzulat je protestiral.

Dunaj, 8. aprila. Včerajšnje ministerske konference so se pod predsedstvom Kálnokyja udeležili ministri Taaffe, Dunajevski, Pino, Tisza, Szapary, Szechenyi, sekcijski načelnik Szögyeny in državni tajnik Matleković. Posvetovalo se je o trgovinsko-političnih predmetih, med njimi o carinskih noveli. Posvetovanje se danes nadaljuje.

Aachen, 8. aprila. Nj. c. in kr. visokosti cesarjevič Rudolf in cesaričina Stefaniya sta danes sim došla in po kratkem postanku dalje v Bruselj odpotovala. Avstrijsko-ogerski poslanik v Bruselji grof Chotek prišel jima je do sim nasproti.

Bruselj, 8. aprila. Avstrijska prestolonaslednika došla sta sim. Na kolodvoru sprejela sta jih kralj in kraljica, grof in grofinja Flandern, diplomatični zastopniki in najvišji dostojanstveniki. Obilica zbranega naroda pozdravljala je navdušeno avstrijska prestolonaslednika.

Plovdiv, 8. aprila. Ruski generalni konzul Sorokin potoval je po nalogu svoje vlade po vzhodnji Rumeliji in bolgarskim deputacijam povsodi svetoval, naj se shodov in demonstracij za Macedonijo ne udeležujejo več.

London, 8. aprila. Princ in princesinja Waleska in princ Albert Viktor odpotovali so včeraj zvečer v Dublin.

Meksiko, 8. aprila. Predsednik Porfirio Diaz naročil je pravosodnemu ministru Barandi, naj posreduje v prepiru, nastalem med srednje-ameriškiimi ljudovladami.

Peking, 8. aprila. Izdan razglas odredjuje, naj se zapusti Tonking.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 9. aprila.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	81.75
„ „ „ srebro	82.10
Zlata renta	105.70
5% avstr. renta	97.75
Delnice národne banke	857.—
Kreditne delnice	284.10
London 10 lir sterling	125.05
20 frankovec	9.86
Cekini c. kr.	5.84
100 drž. mark	61.05

Tuji.

Dne 7. aprila.

Pri **Maliči**: Fussenegger, kemik, iz Dornbirna. — Reinek, trgovec, z Dunaja. — Kraška, c. kr. polk. zdravnik, iz Celovca. — Dr. Volčič, c. kr. avskultant, iz Črnomlja. Pri **Slonu**: Meuther, trgovec, iz Aachena. — Angeli, trgovec, iz Torenta. — Belec, župnik, iz Bele Peči. — Brulec, župnik, iz Doline. — Planšek, župnik, iz Trebovelj. Tischler, konjetržec, iz Beljaka. Pri **Avstr. carji**: Favai, želez. uradnik, iz Pulja. — Jenko, c. kr. profesor, iz Kranja. — Kriška, frizér, iz Ljubljane. Pri **Juž. kolodvoru**: Zöhrer, ekonom, in Papež, posestnik, iz Boštanja. — Mitis, posestnik, iz Čresa.

Umrli so:

Dne 7. aprila. Jovana Navinšek, krojačeva hči, 37 l., Šelenburgove ulice št. 4, razkrojba krvi. — Katarina Požek, postrežnica, 44 l., Poljanska cesta št. 25, jetika. Dne 8. aprila. Franciška Slabina, delavčeva hči, 7 l., Hradeckijeva vas št. 19, razkrojba krvi. Dne 9. aprila. Karolina Valenta, sirota cest. komisarja, 60 l., Francovo nabrežje št. 11, sušica. V civilni bolnici: Dne 8. aprila. Tomaž Fležar, pekar, 53 l., jetika. — Marijana Mišič, gostinja, 62 l., vnetje pluc.

Tržne cene.

V Ljubljani 8. aprila.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 27 kr., domače 6 gld. 85 kr.; reč 5 gld. 20 kr.; ječmen 5 gld. 36 kr.; oves 3 gld. 41 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 36 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 86 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 52 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 66 kr., svinjini 68 kr., drobniško po 38 kr., — Piske po 50 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanja barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
8. aprila	7. zjutraj	721.83	1.8	vzh. sl.	obl.	23.50
	2. pop.	723.40	10.7	jvzh. sl.	„	dež
	9. zvečer	722.57	6.8	vzh. sl.	dež	

Predsodki

in sumničenja naj še tako ovirajo — pravo dobro vendar prodira! Da je to istina, dokazuje vedno večje povpraševanje po pristnem „**Anker-Pain-Expeller**“. To staroznano, osvedočeno domače zdravilo rabi večini rodbin kot najučinkujoče tréte zoper protin, revmatizem in trganje itd., ter ga vsakdo, kdor se je uže posluževal tega zdravila, priporočeval dalje iz hvaležnosti. Kdor se iz svoje lastne skušnje hoče prepričati o istinitosti tu omenjenega zdravila, blagovoli naj uljudno zahtevati izrecno „**Richterjev Anker - Pain - Expeller**“ in naj ne vzprejemlje ponarejanj. Skoro v vseh lekarnah se prodaja ta lek po 40 in 70 kr. F. Ad. Richter in drug, Dunaj. — Glavna zaloga: Lekarna „pri zlatem levu“, Praga; Nikolajev trg št. 7. (23) 5—4

V založništvu našem izišla na svitlo knjiga:

Saljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik učitelj.

12 pol v 8%. Mehko vezana stane 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg knjigotržnica v Ljubljani.